

Veritabil profesionist, un adevărat om de școală, căreia i-a dedicat aproape întreaga viață profesorul Ionel Bădără-Brăileanu (profesor de biologie, director de școală, inspector școlar județean, inspector general în cadrul corpului de control al Ministerului Învățământului) nu și-a propus doar să-și exprime nemulțumirile față de actualul sistem de învățământ preuniversitar din România, ci a venit cu temeinice argumente pentru a și le susține, cu comentarii pertinente, mai ales, din activitățile desfășurate ca profesor și director al mai multor școli din județul Călărași.

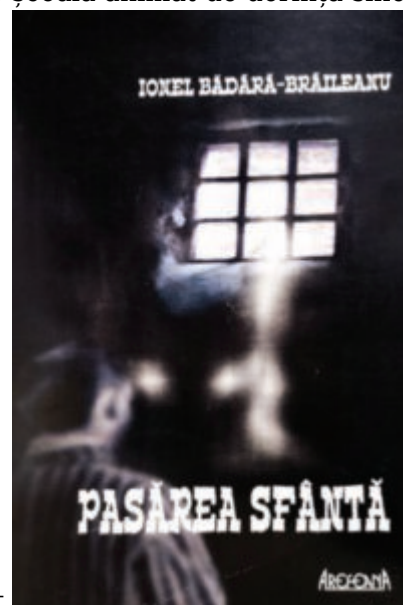
Concomitent, domnia sa a parcurs un drum glorios în literatură. A fost chemat în cadrul Inspectoratului Școlar Județean Ilfov, de către prozatorul Stelian Păun, cumnatul lui Zaharia Stancu – în vremea aceea inspector general adjunct, – în urma câștigării unui premiu național la un concurs de teatru, pe când era director de școală, evidențiindu-se deopotrivă, și în domeniul creației artistice. A publicat mai multe volume de teatru și proză, dintre care amintim:

Același vals, Scrâșnetul saboților, Salonul 4, Teatru, Pasărea sfântă, Parabola răspântiei și altele. Mă a convins că este un scriitor aparte, lectura romanului său intitulat reflexiv Între instinct și rațiune, în care îmbinând o realitate naturală și umană (instinctul), cu reflexiile sale axiologice, reieșind de aici nu numai o carte încântătoare, ci și un fel de manual de moralitate sugestivă, derivând din calitatea sa de profesor de biologie, stăpân desăvârșit pe disciplina pe care o predă cu pasiune și dăruire.

Ca profesor pe deplin responsabil de datoria nobilă, pe care și-a asumat-o, în calitate de dascăl, a simțit acuta nevoie de a supune atenției factorilor decizionali o posibilă variantă de redefinire a strategiei învățământului preuniversitar românesc, susținut cu argumente, comentarii, propuneri, pe care, cu exigența, care îl caracterizează, a concretizat-o într-o cartedocument, ce merită o atenție cu totul aparte.

Mă satisface pe deplin și nu doar ca slujitor al școlii mai bine de un deceniu, ci și ca părinte, caracterul tranșant al punerii degetul pe rana profundă a unui domeniu decisiv, pentru prezentul și viitorul acestei țări dar și al celor care li-l făuresc. Citez: Consider necesar și obligatoriu ca într-o strategie a oricărui domeniu de activitate umană, să fie formulată cu claritate din capul locului, obiectivele de îndeplinit de către aceasta.

Nu am luat cunoștință de astfel de obiective și de fapt, nici de o strategie coerentă și completă, ceea ce presupune și alte componente, nu numai obiective, ale sistemului de învățământ preuniversitar românesc. De ce? Iată o întrebare legitimă ce și-o pune orice om de școală animat de dorința sinceră

ca învățământul românesc, de toate gradele, să funcționeze eficient.

Autoevaluându-și corect nu doar dorința dar și putința de a da un răspuns pe măsura importanței necesare acestei întrebări, cu speranța că și decidenții vor înțelege urgența concretizării, autorul a purces cu maximă seriozitate, la aflarea și formularea cât mai limpede a acestuia.

Într-adevăr cum de altfel mă și așteptam, am descoperit în partea finală a lucrării domnului profesor Ionel Bădără-Brăileanu cam aceleași sublinieri, la care aș fi ajuns și eu, după ce aș fi consemnat suficiente detalii clar expuse, referitoare la subiectul ce conține și răspunsul la întrebarea căreia nu-i găsisese nicăieri răspuns, mă voi folosi în prezentarea acestora, de cele cuprinse acolo sub titlul

Concluzii și îndemnuri.

Nu mi-a fost greu să observ că argumentele, atenționările, comentariile cuprinse în această lucrare, s-ar putea încadra în categoria restricțiilor. Dintre acestea unele sunt restricții șoc, ca de pildă, demixtarea colectivelor de elevi, deocamdată din licee, unde elevii sunt deja adolescenți, propunerea fiind motivată mai înainte, uniforme școlare pentru toți elevii, eliminarea din planurile de învățământ a disciplinelor opționale și recuperarea în aceste planuri a orelor de religie, ca ore obligatorii, desființarea școlilor postliceale și înlocuirea lor cu licee de calificare,

interzicerea apariției în școli a înscrisurilor ce se vor în ajutorul elevilor, desființarea manualelor alternative și instituirea manualului unic pe baza programei școlare, altminteri se naște haos, confuzie generală, interzicerea înlocuirii cadrului didactic cu calculatorul și a manualului clasic tipărit cu manualul electronic, abolirea salariilor de mizerie și înlocuirea lor cu salarii demne de importanța socială a muncii cadrelor didactice, introducerea de restricții în educația și comportamentul elevilor.

În privința restricțiilor, ca principii ale educației, e necesară precizarea că există restricții și restricții, aici fiind vorba de restricția pedagogică, valabilă și în instrucție și în mod deosebit în educație, care înseamnă libertate a indivizilor, chiar de orice vârstă, de a face ce trebuie, având ca fundament rațiunea. Pe când libertatea pur și simplu, fără nici un ideal se rezumă la libertatea individuală, care întotdeauna, fără excepție, este întemeiată pe instincte primare mai cu seamă, la copiii și adolescenții neformați.

Circulă intens chiar în medii pretinse de intelectuali și chiar în colective didactice ideea păguboasă de libertate totală, fără opreliște, ce deja se acordă elevilor de orice vârstă, chipurile să își dezvolte personalitatea. Idee propagată și aplicată de multe cadre didactice, dar mai cu seamă, de așa-zișii

psihologi care s-au înmulțit considerabil ca bureții după ploaie, fără a avea competența necesară. Așa se explică unele fapte halucinante ale unor cadre didactice cu vederi moderne în educație și anume acțiuni de socializare, în cârciumi și cafenele, ale elevilor împreună cu diriginții lor, distribuirea de prezervative în unele licee. Pe acest fond devin posibile fapte dintre cele mai grave ca:

raporturi sexuale dintre elevi și eleve în toaletele unor școli, consumul de droguri în rândul elevilor. Restricția pedagogică nu înseamnă nici pe departe un modul în educația elevilor, ce se bazează întotdeauna pe explicații și argumente convingătoare spuse elevilor cu tact și răbdare pentru a-i sensibiliza și a-i convinge de ce trebuie făcut așa și nu altfel mai ales pentru a-i conștientiza în legătură cu perspectivele ce li se întrevăd, dacă nu integrează în eul lor restricțiile respective.

Numai astfel copilul și adolescentul învață să-și urmeze pornirile instinctuale și să acorde întâietate rațiunii, care, în mod cert, îl va conduce către împlinirea idealurilor personale și, totodată sociale. Conținutul acestei lucrări, ale cărei idei, de bun simț în primul rând, și având ca temei o cunoaștere profundă a domeniului abordat, mă îndreptățesc să cred că ne aflăm în fața unui Spiru Haret al zilelor de azi și că ar fi o greșeală de neiertat ca să nu i se dea viață acestui adevăr, pe care autorul l-a descoperit cu rațiunea și l-a expus cu sufletul.

Inteligența, rațiunea, puterea de discernere și dezvoltare a realității obiective, alături de practica social-istorică este una dintre modalitățile de realizare a cunoașterii, oferind certe premise pentru realizarea, prin aplicarea corectă a înzestrărilor native, menționate, împletite cu practica socialistică, garantând formarea omului viitorului, cel ce gândește singur, crescându-i astfel nivelul de asumare responsabilă a ceea ce gândește, cât și a traducerii acesteia în realitatea atât de diversă a vieții.

Aceasta implică o mai mare încredere, acordată elevilor în posibilitățile lor de cercetare, pe o scară imaginară de urcare, în spațiul cunoașterii, până la nivelul celui care gândește singur și, își crește nivelul de cunoaștere și de implicare a acesteia, descoperirea de soluții mai eficiente, de rezolvare a problemelor puse de evoluția continuă a realității, care cunoaște, firesc, o sporire a gradului de complexitate. Am citit recent romanul acestui autor *Între instinct și rațiune din spațiul biologiei, disciplină pe care a predat o, ca profesor mai mulți ani, reușind să-și captiveze elevii.*

Mi-am dat seama că autorul este un gânditor aparte, îngemănând o realitate naturală și umană - instinctul, cu reflecțiile sale axiologice asupra rațiunii care este un produs al materiei cenușii a creierului, dobândită în procesul devenirii omului ca ființă socială cu conștiință, capabilă să se folosească de libertate, care datorită rațiunii nu mai devine povară ci o oportunitate de realizare a potențelor propriilor sale înzestrări. Cei care se pot bucura de beneficiile liberului arbitru garantate de folosirea corectă a capacităților de exprimare ale rațiunii, sunt cu adevărat cei ce gândesc singuri, scop al procesului de învățământ, al celor două laturi ale sale - instructiv - cunoștințe și educativ - moral - caracter. Din această carte, se desprind cu claritate gândurile estetice ale celui care a slujit întreaga sa viață învățământul.

Geo Călugăru